

Шевченко

Іван Світличний

Люблю Отчизну я,
но странною любовью.
М.Лермонтов

У мене дивна.
Не прикрюся, коли я знов
Не догодив вам.
І байдуже, чи мій Дантес
Любов ту визнав.
Вітчизна — це не хтось і десть,
Я — теж Вітчизна.
Не раб нікому й не слуга
На побігеньках,
Я ласки не запобігав
І в неї, неньки.
І в серці, непідвладнім злу,
Ношу з собою
Вітчизни славу немалу
І рани болю.
Ношу тягар пекучих правд,
Ганьбу Вітчизни
Не на показ, не на парад
Патріотизму.
За те, що був я в неї син,
Мене карали,
І я любов свою носив
Поза Арали.
Я знав: ся чаша не мине,
Та доля в мене
Жорстока, вибравши мене, —
Благословенна.
Кажу до побратимів я:
- Всього ще буде.
Та чисте збережіть ім'я:
Ми — люди! люди! —

А вам, раби, кажу: — Раби!

Вас мало били.

Люблю Вітчизну я... Якби

Ми всі любили!